

THE SANDY TIMES

Celostátní přehlídka mladého a experimentujícího divadla
ŠRÁMKŮV PÍSEK 2007

č.2

Geisslers Hofcomoedianten Kuks Serpillo a Mellisa aneb Tymián a Citroník rande show

DIVADLEM SE ASI ÚPLNĚ ŽIVIT NECHCI

Rozhovor s režisérem Petrem Haškem

Je o vás známo, že pracujete s barokními texty. Jaká je souvislost vaší rande show s barokem?

Tentokrát jsem vyšli z formy barokního divadla. Původní předloha je operní intermezzo – komická mezihra, která vyvažovala závažnost velkých témat opery. Jejím cílem bylo pobavit diváka, nechat ho vydechnout. Byla to zábava velmi laciná. Snažili jsme se najít paralelu v současnosti – udělat tu nejlacinější zábavu a přenést ji na jeviště. V rozhovorech Melissy a režiséra zaznívá původní text. Ten v originále zachycuje hádku páru: chlap vodí ženu za nos, tahá z ní peníze, až ji úplně vyždímá a odkopne.

Jako místo působení (pokud není náhodou chyba v programové brožuře) uvádíte tradičně Kuks. Jak to funguje prakticky?

Jsmo s Kuksem velmi spjatí. Každý rok nacvičíme jednu novou hru, a ta vzniká právě tam, v našem vlastním divadle - Komedienshausu. Jedeme tam každé léto na jeden měsíc, během kterého hru nazkoušíme a pak odehrajeme její premiéru v rámci festivalu Theatrum Kuks. Ten probíhá vždycky poslední víkend v srpnu. Všechny moc zveme.

Studujete čtvrtý rok režii na KALD DAMU. Jak vidíte budoucnost Hofcomoedianten jako budoucí profesionál?

Už mám za sebou nějakou zkušenost s kamenným divadlem a zjistil jsem, že se tím asi úplně žít nechci. Nejvíc mi vyhovuje právě tahle práce s Geisslers. Zatím svou dramaturgii zaměřujeme jen na baroko, ale rádi bychom se časem rozjeli ještě po další linii a zkusili bychom se poloprofessionalizovat.

-aku-

Jak to vidí...

Lukáš Nozar

Byl to průzkum, jak barokní komediantství souvisí se showbiznisem. Měl jsem chuť na něco neakademicky estétského und in gewissen Sinne hat es mir die Thymian u Zitronenbaum Randeshow erfüllt. Danke! Režiser projevil (uranitskou) kongeniálnost v režii žen.

Luděk Richter

Nad prvými dvěma představeními (Serpillo a Pokojíček) mě napadají otázky: Co je experimentálního na inscenacích založených na víceméně pravidelných půdorysech - onen padák v prvním případě a igelit v případě dru-

hém? Co je experiment? A má nějaký smysl, cíl, nebo je hodnotou pro sebe a o sobě? A znamená experimentálnost osvobození od jakýchkoli pravidel stavby, od nutnosti hledat, budovat a dodržovat žánr a styl, který odpovídá jak látce a tématu, tak možnostem herců? Považoval jsem za experimentátory (arciť na světové profesionální úrovni) Grotowského, Kantora či Brooka - a ti měli toho všeho vrchovatě.

Petr Lanta

Intermezzo, neboli mezihra, vložená hra, zde však samotně předložená, neporozuměl jsem zcela proč souborem vybrána a hrána. Odpověď možná souvisí s jejím vyjmutím z barokně festivalového Kuksu. Citově bohužel nezasažen.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Ján Šimko

Na základě brožury, kde se psalo o barokním intermezzu, jsem měl jiná očekávání. Byl jsem například zvědavý, jak se soubor vypořádá s kontaktem s diváky. Soubor ale tuto složku úplně odřízl. Dodržoval ale druhou rovinu, rovinu televizního vysílání. Ta je zajímavá, protože reálný čas při natáčení je jiný, než vnímají diváci. S touto rovinou by se dalo lépe pracovat.

Vladimír Hulec

Já bych jako divák vůbec nepoznal, že soubor používá barokní intermezzo. Tradici, kterou posouvá, se kterou si hraje, bych z toho vůbec nepochopil.

Alena Zemančíková

Nejméně mě na inscenaci zajímá ta televize, to je skoro banalita nehodná tak zdatných divadelníků. Co mě naopak zajímá nejvíce, je barokní intermezzo. Jeho princip známe už třeba z Kupce benátského nebo z pohádek - bohatá princezna vybírá z nápadníků, ale ve skutečnosti se jí líbí někdo jiný. Vaše interpretace ale je, že ten, po kom touží, je ten největší gauner, který ji spolu s ostatními oškube. To mi na tom představení přijde zajímavé.

Jan Císař

Prezentuje se nám tu pohled na určitou zábavnost. Stýká se tu barokní intermezzo a televize. Tohle srovnání, ať už je dobré nebo špatné, je pro mě na inscenaci zajímavé.

Vladimír Hulec

Proč téma soubor přitahovalo? Je to satira na televizní šou? Nebo je to pokus ukázat, že v baroku byla stejně pokleslá zábava jako dnes? A proč hlavní soutěžící má na odznaku SS a dokonce použije to gesto? Pokud by se chtěl člověk vysmát dnešní době, mohl by být razantnější.

Franta Zkratka: „Gábino, uhní!“

Absolventi Hradec Králové Pokojíček

S BANALITOU SE MUSÍ BOJOVAT

Rozhovor s režisérkou Jolanou Brannyovou

Jak se vám jako loutkoherečce pracovalo s živými herci?

Dobře. Ona to vlastně není jen práce s živými herci, u nás pracujeme i s loutkami. Nedávno jsem po mateřské dovolené nastoupila do nového zaměstnání, pracuji jako učitelka literárně-dramatického oboru ZUŠ Na Střezině v Hradci Králové, kde vedu několik souborů od nejmenších dětí až po pubertáky. Absolventi jsou soubor, který už vlastně neexistuje, protože všichni, kteří v Pokojíčku hrají, jsou absolventi minulého ročníku. Jen tři z nich pokračují dál v rámci takzvaného studia pro dospělé. V této sestavě jsme se sešli jen proto, abychom si zahráli tady na Písku.

J.A. Pitínský chtěl napsat hru, ve které by se nic nedělo. Jakou inscenaci jste chtěli udělat vy?

Inscenace vznikla tak, že jsem původně hledala jen vhodné dialogy, neboť jsme se rozhodli, že budeme pracovat s dramatickým textem. Ale žáky Pokojíček natolik zaujal, že ho chtěli dotáhnout do konce. Původně jsme tedy žádné velké plány a ambice neměli. Nicméně náš Pokojíček je o banalitě, která člověka ubíjí, a se kterou bojujeme i u nás na dramaťáku.

Minulý rok jsme tu viděli hradecké Nepokojíčky. Mají s vaším Pokojíčkem nějakou souvislost?

Souvislost je čistě náhodná.

Šrámkův Písek je Celostátní přehlídka experimentujícího divadla. V čem je vaše inscenace experimentující?

Myslím, že už jen to, že jsme se do té hry pustili, je velký experiment. Protože to opravdu není jednoduchá hra. Jinak vlastně ani nevím.

-bez-

Jak to vidí...

Petr Lanta

Přes všechny možné výtky vůči sledované „interpretační“ inscenaci současného textu o vztazích nejen mezigeneračních se nemohu zbavit dojmu vcelku

podnětného diváckého zážitku, (snad) neočekávané překážky pro hladké odehrání mobilizovaly mé vnímání - např. vstupující zvukař.

Lukáš Nozar

Krásně zahrané, krásní mladí herci, krásný text, když jsem to vše popatřil mohl jsem v klidu odejít v polovině představení.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Karel František Tománek

Pitínského text klame tělem. Po přečtení se zdá, že je to realistická historka z panelákového bytu. Ale třeba při objevení Marie jsou v textu scénické poznámky, které se snad ani nedají zahrát – třeba naprosto se vylučující adjektiva. Z inscenace mám pocit, že se většina energie vyčerpala na převedení textu do jevištní podoby. Prim hraje text, i herci vystupují jen jako zdroje textu, aby nahlas zazněl. Otázkou je, jestli fungují situace, jestli jsou postavy dobře vyloženy, jestli je hercům rozumět. Jevištní podoba zdaleka nevyčerpává nabídku, která v textu existuje. Ještě jedno upozornění – otázka, zda Lída zabije

Marii úmyslně, nebo nevědomě, je v textu otevřená. V inscenaci je to zřetelný úmysl. Nejsem si jistý, jestli je to výhoda. Problém je také s generačním sporem. Postavy rodičů hrají herci, kteří vzhledem ke svému věku nemohou mít potřebné životní zkušenosti a nemohou je proto divákům předat. Výsledný tvar je vzhledem k předloze velkým zjednodušením.

Jan Císař

Pitínský používá psychologické postupy, ale zároveň je jinými způsoby velmi rafinovaně

bourá. Vypadalo to jako katastrofické představení, které se každou chvíli rozpadne – tu padly dveře, tu něco jiného. Ale pak jsem si říkal: není to snaha najít jiný způsob, než realistickou podobu? Nechtěli inscenátoři najít způsob, jak by ten realismus „roztříleli“? Kdybych přijal, a o tom mě soubor nepřesvědčil, že to není jen zoufalé řešení, ale že ten byteček všemi způsoby bourá, tak by se Pitínskému mohl jistým způsobem přiblížit. Soubor mě však nepřesvědčil, že to tak chce dělat. Je to pro mě velmi rozporuplné představení. Ale říkám si, možná hledali svou cestu k Pitínskému, možná by to takhle fungovat mohlo.

Ján Šimko

Vzhledem k věkovému průměru souboru by bylo možná zajímavé vyprávět příběh z pohledu Marie. Ona ukazuje, jak v tomto prostředí fungují nebo nefungují vztahy. Po radikálních dramaturgických zásazích by text mohl získat formu, která by byla při prezentaci generačního střetu jednogeneračním souborem zajímavá.

Franta Zkratka: „Žít se musí, nejde to jinak.“

Sněhulácci Plzeň Pro malého sněhuláčka

CHTĚLI JSME JEN POBAVIT SEBE A DIVÁKY...

Rozhovor se souborem Sněhulácci

Jak jste se vlastně dali dohromady? Jste z Plzně, ale překvapily mě tu známé tváře z ostrovských souborů...

Plzeň přebrala pár hráčů z Ostrova, kteří přišli do Zamračených dětí, ale tím spojením vznikl zároveň „podsoubor“ Sněhulácci. Vznikli jsme i proto, abychom vyplnili mezeru, která vznikla malou účastí souboru na přehlídce v Ostrově.

A jak vzniklo tohle představení? A jaké byly jeho ambice?

Z hodinové improvizace. Nejdřív jsme mysleli, že na přehlídku pojedeme právě s improvizací, ale pak jsme se rozhodli takhle. Vůbec nám nešlo o postup. Chtěli jsme jen pobavit sebe a diváky. Jen shodou náhod jsme se s tím dostali do Písku – „na divokou kartu“. Jinak je to ale pocta jednomu miminku, které se narodilo před třemi týdny. Nevědělo se, jestli to bude holka nebo kluk, proto to byl „malej sněhuláček“.

Původně jste chtěli jen pobavit diváky v Ostrově. Vnímáte odezvu diváků na dalších představeních odlišně?

Hráli jsme to dnes potřetí. Tady v Písku ale najednou divácká odezva chyběla. A tohle představení je bohužel způsobilé na divácké odezvě založené. Snad jsme nebyli s diváky v dostatečném kontaktu. Poprvé jsme to hráli na jevišti.

-aku-

Jak to vidí...

Petr Lanta

Maličkost, možné úspěšné číslo z vánoční besídky teologické fakulty.

Luděk Richter

U Malého sněhuláčka je úsilí o experiment a sdělení právě experimentem

umocněné zřetelné. Plzeňští ve své drobnosti sice (pro mě) ne zcela jasně artikulují vývoj tématu. Ale budiž pochválena vysoká úroveň kompoziční i herecká.

Petr Macháček

Pustím si magič a blbnu... Na konci, když už nevím coby, začnu jakoby filozofovat... Jinak nic.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Alena Zemančíková

Mně to přišlo jako evidentní variace na vánoční hru. Chlapci na lavičce jsou pastýři, nalezené dítě je mesiáš. Proto se tam na konci objeví ten vůl a oslík a anděl. Pokud by to tak mělo být, musel by soubor na tom ještě víc zapracovat.

Jan Císař

Já jsem to vůbec nepochopil. Zůstávám Alence vděčen, že mi nabídla způsob, jak to mám číst.

Ján Šimko

Dovedu si představit, že při vzniku mohla tato hříčka být dobrá. Ale dnes by možná bylo lepší, kdyby soubor těsně před představením vymyslel něco nového a s tím vystoupil. Bylo by to asi autentičtější.

Vladimír Hulec

Nabídnou také jeden výklad: mně to přišlo jako parta na diskotéce – kluci a holky – a ta holka pak měla dítě a nevěděla s kým.

Franta Zkratka: „líááííáá... búúú búúú... líááííáá...“

Antonín D.S. Praha Dítě! (hra ze života)

BUDE JEŠTĚ HŮŘ

Rozhovor s režisérem Martinem J. Švejdou

Představení je druhou částí trilogie. Loni jste v Písku hráli první část, s tou jste pak postoupili na Hronov. Dnes hraná dvojka mi ve srovnání s jedničkou přišla mnohem vážnější.

Ano, a bude ještě hůř. Ta třetí část je opravdu depresivní. Pokud dneska někdo očekával pouze smích, tak asi musel být zklamán, vyznění inscenace by nemělo být veselé.

Nakolik čerpáte z vlastních osobních zážitků a zkušeností? Opravdu vidíte život tak černě, že půjdete ještě více do deprese?

Opravdu čerpáme ze života. Není to tak, že se do té hry přímo projektujeme, ale projevuje se v ní to, o čem tak člověk přemýšlí nad svými životními zkušenostmi.

Někteří diváci, se kterými jsem mluvil, mají u vašich představení problém rozlišit, jestli si děláte srandu ze sebe, nebo z nich. Jak to je?

Své životní zkušenosti je vždycky lepší brát s nadhledem a s odstupem, než se v nich nějak hlubokomyslně rochnat. A jestli si někteří diváci myslí, že si z nich děláme srandu, je to jejich věc.

Třetí část trilogie už měla premiéru. Kam se v ní posouváte?

Premiéru jsme měli předevčírem. Soustředí se na životní pocity dvou osob, a to je ženatý muž a singl. Oba reflektují své pocity a ty vskutku nejsou veselé.

Završili jste trilogii, která se týká vašich životních zkušeností. Jaké téma budete zpracovávat teď, když se tohle téma vyčerpalo?

Vždycky se najde nějaké téma, které člověka osloví. Taky záleží na tom, kdo je k dispozici, musí se vycházet z možností souboru.

Poprvé s vámi hraje mladá, deseti nebo jedenáctiletá herečka. Jak ji vaše téma oslovuje, jak ho chápe?

To nevím, ale už je v pubertě, tak myslím určitě zažívá zkušenosti s rodiči, které si může do toho představení promítnout.

- dav -

Jak to vidí...

Petr Lanta

Nejucelenější kus souboru (co ho znám). Za vtipným a až banálním vnějškem ukryté závažné problémy, silný závěrečný obraz opuštěného dítěte mezi konzumujícími dospělými tentokrát tolik nevyšel. (Všiml si toho i V.H.)

Lukáš Nozar

Mizérie a krása! Tedy regulérní důvod proč na Antonín D.S. chodit i nechodit! Výhoda: kvěťák odhadem z Itálie a brokolice ze Španělska nejsou ekologickými potravinami.

mi. Ač jsou za ně v inscenaci vydávány. I přesto věřím v ekologickou pravověrnost Post Puchmajerovců, protože pak s tou zeleninou hází po jevišti, což by s tou ekologickou, scénicky méně výraznou, jistě nedělali.

Petr Macháček

Krásný starý Puchmajer. Ačkoli se jakoby nehraje, všechno se úplně odehrává, dotahuje, jaksi až za hrob. Z banalit a sprostých slov krásně mrazilo, a když se téma vyčerpalo, přišlo záhadné červené dítě s nějakým novým nejasným motivem. Skoro bych řekl, že když jim to dohrávání vychází, nezáleží na tom, o čem hrají, a je to ono.

ODPOSLECHNUTO NA DISKUZI S POROTOU

Alena Zemančíková

Problém zmatení mužské a ženské role je dnes opravdu vážný, denně o tom čteme. Ve hře vidím takovou pozdní varianci na Ionesca. Ale obsah je vlastně mnohem vážnější, než by se zdálo. Hra mě velmi pobavila, moc se mi líbila. Ocenila jsem, že se souboru daří nestrannit žádné straně, tedy kromě dítěte, kromě té oběti. Viděla jsem dílo rafinované a k tomu dobře zahrané.

Jan Císař

Připojím drobnou poznámku. Loňské představení souboru se skládalo z jednotlivých izolovaných čísel, letos jsme viděli vystavěné divadlo, které funguje jako celek, který má parametry celistvého kusu. Byli jsme svědky inteligentního divadla.

Karel František Tománek

Vzpomněl jsem si při představení na osobní zážitek. Mám čtyřletého syna. Nedávno jsem přišel domů a žena mi řekla: Kryštof se mě ptal, k čemu vlastně máme tatínka. A cos mu řekla, zeptal jsem se. A ona pokrčila rameny. Ale zpátky k představení. Měl jsem pocit, že v něm dochází k opakování výrazových i tematických prostředků, že se jen variují. V jednu chvíli inscenace začne působit téměř jako psychodrama, přitom je to jen zjednodušení a zkreslení, život takhle nevypadá. Inscenace je tím pro mě trochu nečitelná. Dnes jsem měl pocit, jako by mě soubor chtěl vtáhnout do zásadní pravdy o životě, která ale žádnou pravdou není.

Ján Šimko

Pro mě to byla nejkonzistentnější, nejzajímavější inscenace ze všech, které jsem od souboru viděl. Soubor poprvé pracoval se scénou, bylo to zajímavé. Přišly mi zbytečně dvojí převleky – trička a košile s kravatami, bylo to zbytečně popisné. Ale to je detail. Některé výstupy byly skvělé, jiné byly slabší. Byly to vesmě ty, které měly někam posunout děj.

Franta Zkratka: „Denně potkáš na ulici stovky lidí. S desítkama se dáš do řeči. S desítkama... Ne, nemůžu říct jistě, že je Irena matkou mého dítěte.“

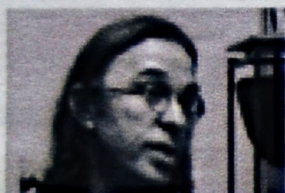
Odborní lektoři

Prof. Jan Císar
divadelní vědec a vedoucí katedry Teorie a kritiky na pražské DAMU

Alena Zemančíková
dramaturgyně, členka literárně-dramatické redakce ČRo 3 Vltava

Vladimír Hulec
divadelní kritik, redaktor Divadelních novin

Ján Šimko
režisér a dramaturg

Karel František Tománek
dramaturg Dejvického divadla

ZNÁTE SVÉ POROTCE?
Poznat lektora podle fotografie obličeje je jednoduché ba triviální. Tedy nehodné inteligence účastníků této přehlídky. Pro vaše šedé mozkové buňky jsme připravili malou rozcvičku. Zkuste přiřadit nohy k hlavám. Pokud se vám to podaří, můžete si tento test vyzkoušet na vyšší obtížnosti a přiřadit pro změnu hlavy k nohám.

77. Jiráskův Hronov a jeho Klub (nejen) mladých divadelníků 2. - 11.8.2007

I letošní JH bude zdrojem mezidruhového poznání a vzájemné inspirace. Na hronovských jevištích se opětovně ocitnou inscenace činoherního divadla, experimentálního a studentského divadla a malých jevištních forem, inscenace loutkového divadla. Výběr se uskuteční i v oblasti tanečního a pohybového divadla, neopomene oblast divadla pro děti a inscenace dětských divadelních souborů. Ona druhová rozmanitost nebude pouze otázkou skladby programu divadelních představení. Stejně rozmanitý bude doplňkový (HronOff) program, nevylučuje vzdělávací část JH.

Chcete-li navštívit letošní Jiráskův Hronov a prožít jej aktivně ve společnosti lidí spřízněných zájmem o divadlo, vezměte do rukou tužku a diář, zatrhněte si v něm 2.-11. srpna 2007 a připojte heslo: Klub (nejen) mladých divadelníků JH. Klub (nejen) mladých divadelníků bude pracovat v těchto skupinách – seminářích a dílnách:

A (jako Autorské právo)

Lektor: Mgr. Lukáš Matásek, vedoucí divadelního oddělení DILIA.

ABC (jako Abeceda)

Lektor: Václav Špirit, současným povoláním sociální pedagog, režisér divadelního souboru Gut & Edelv německém Lörrachu a umělecký ředitel mezinárodního divadelního festivalu v Lörrachu.

DRH (jako Dramaturgie – Režie – Herectví)

Lektoři: Marie Kotisová, režisérka, a Mgr. Vladimír Zajíc, dramaturg, původně ve Východočeském loutkovém divadle DRAK v Hradci Králové, nyní ve svobodném povolání.

G (jako Genesis)

Lektorka: prof. Mgr. Zoja Mikotová, režisérka a choreografka, vedoucí Ateliéru výchovné dramatiky neslyšících Divadelní fakulty JAMU Brno.

H (jako Herecký trénink)

Lektorka: Simona Dimitrov-Palatinuš, učitelka dramatické výchovy a lektorka herectví. Žije a pracuje v Záhřebu.

I (jako Iniciace mluvy)

Lektor: Mgr. Jaroslav Kodeš, režisér Českého rozhlasu v Praze, režisér amatérského divadelního souboru Tyl Rakovník.

J (jako Jevištní řeč)

Lektorka: Mgr. Regina Szymiková, pedagožka hlasové a mluvní výchovy DAMU a Státní konzervatoře v Praze.

K (jako Komunikace)

Lektorka: Daniela Fischerová, spisovatelka, dramatička, psycholožka, pedagožka nonverbální komunikace.

KPR (jako Kurz praktické režie)

Lektoři: Mgr. Milan Schejbal, režisér a dramaturg, umělecký šéf Divadla A. Dvořáka v Příbrami a pedagog DAMU Praha a Mgr. Pavlína Schejbalová, dramaturgyně.

L (jako Legenda)

Lektor: Michal Hecht, mim, režisér a pedagog.

M (jako Masky)

Lektor: Mgr. Karel Vostárek, výtvarník, scénograf, herec, režisér a pedagog katedry výchovné dramatiky DAMU Praha.

N (jako Nestydte se nestydět)

Lektorka: Jana Koubková, zpěvačka, skladatelka, moderátorka, publicistka a pedagožka.

O (jako Odjinud)

Lektorky: Feng-yün Song, zpěvačka a performanka čínského původu.

P (jako Prostor)

Lektor: Tomáš Žižka, scénograf (divadlo, film, televize), pedagog scénografie na KALD DAMU v Praze, režisér a pedagog (Norsko, Holandsko aj.), iniciátor a realizátor projektů site specific.

S (jako Scénografie)

Lektor: Mgr. Pavel Purkrábek, scénograf, nyní ve svobodném povolání, byl pedagogem katedry scénografie pražské DAMU.

PC (Kmenoví posluchači PC)

Ti zájemci o účast na JH, kteří se jej chtějí zúčastnit za zvýhodněných podmínek pro účastníky Klubu (nejen) mladých divadelníků, a přitom nechtějí navštěvovat některý z výše uvedených tematických seminářů (dílů), se mohou přihlásit jako kmenoví účastníci PC.

Máte-li zájem zúčastnit se letošního Jiráskova Hronova jako účastník Klubu (nejen) mladých divadelníků, vyplňte přihlášku a odešlete ji na adresu ARTAMA nejpozději do 12. 6. 2007.

Ani šotek není dokonalý aneb Srandy times

Nemá cenu vymlouvat se na novinářského šotka a tak tedy s pravdou ven! Přiznávám se... Geisslers Hofcomoedianten z Kuksu nejsou z PRAHY, ale z Kuksu. A jsou na to dostatečně pyšní! A opravdu v názvu souboru je na konci písmeno EN. A Sněhulácci už pro svou délku představení nemůžou být Sněhuláci! Pro případ, že bych musela zítra vysvětlovat další „šotkařské kousky“..., radši je rovnou zmíním. V názvu souboru Evrybáby z Plzně opravdu nechybí písmeno E, někdy v něm naopak přebývá. Everytimes tedy psát Evry a ne Every!!! A sedmá sice může sedět u stolu, ale o osmou tu běž! Abych si jen nesypala popel na hlavu... Pochválím se trochu a přiznám chybu, na kterou se přišlo včas. Představení Shopping and Fucking, které dnes uvidíme, se také mohlo jmenovat Shopping and Fucling. Což se nestalo a já tímto dávám všem šotkům novinářským a faclingům sbohem! Jakz Praku je v pořádku. Jakákoliv podobnost s názvem Jana z parku je čistě náhodná. A tak příjemnou sobotu, a ať nikdo nemá áčko z žádného představení a velikánská omluva všem, kterým jsem změnila totožnost.

Ta, co přijela z Prahy, ale je z Kladna

The Sandy Times

Zpravodaj Celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek 2007.

Redakce: Simona Bezoušková, Jakub Hulák, David Slížek, Martin Vokoun.

Tisk: Centrum kultury o.p.s. Písek